

Anton Žužek:

Naš očka.

Ko zjutraj od doma na delo gredo, so naš ljubi očka bel mož. Zvečer pa, kadar iz mesta se vračajo, so očka truden, sajast mož.

Vselej na bregu počakamo: Tonica, Marička in Janček. O vsak večer! Kot veterc od juga so misli nam mehke in zlate kot solnca večerno zlato.

Pred nami se širi večerna ravnina. Solnce nam jemlje vid. Ne moremo gledati v mesta sijaj, odkoder se vračajo očka. Tako je vse tamkaj v solncu lepo, a očka nam pridejo truden in sajast.

Pred nami se širi večerna ravnina. In vselej se menimo, kaj bomo rekli, našo ljubezen kako razodeli. Le kadar naš očka pred nami stoji, ne vemo več reči ničesar: Marička steče povedat domov, Tonica jim kanglico vzame iz rok, a očka Jančka v naročaj vzemo, pa boža jim sajasto lice.